

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei, a doua și a treia oră 4 Lei.

Rătăcirii dureroase

O comună românească unde s'au încuibat „Adventiștii de ziua a șaptea”

Umblând prin părțile de miazănoapte ale județului Mureș, în drum spre Teaca, am trecut prin Ocnîța (Ocna), într'o zi de Sâmbătă. Cum am intrat în sat, am auzit cântări la o casă și îmi părea că trec prin vre-un sat săsesc și cântă Sașii în biserica lor. Am oprit căruța și am întrebat pe un trecător, că ce nație cântă acolo, în casa aceea? Mi-a răspuns omul: „Domnule, ăia îs pocăiți, botezați pe Sâmbătă”. Ce m'an gândit, având și vreme, să umblu puțin prin sat, mai pela părintele, mai pela alți fruntași. Zis și făcut și, iată, ce-am aflat, vă istorisesc și Dvoastră, aici la gazeta din Blaj.

De unde a venit răul?

Spun oamenii din Ocnîța, că înainte de războiu s'a cam auzit de pocăiți ca de uneltele lui Antihrist, dar cine să-și aducă aminte, că și aici, într'un sat curat românesc, să se poată încuibă? Aceasta înainte n'ar fi crezut-o nime, dar se vede că Dumnezeu trimite încercări și pedepse asupra oamenilor. Au venit 2 inși din Rusia, cari, ca aluatul fariseilor, au stricat și dospit spre rău. S'au întovărășit cu un predicator sas din Reghin și-apoi, ținete băiete, au răsvrătit comuna întreagă, că nu e mântuire fără de Sâmbătă, nu e mântuire cu slănină, ci mântuire vine prin zăciuală. Bieții oameni nu mai știau că unde le stă capul. Unii mai slabi s'au lepădat de credința strămoșească, și, de jumătate s'au chiar jidovit cum s'ar zice. Ar trebui doar să se mai taie și împrejur, ca să se facă de răs și de minune la lume. Se împlinește cuvântul Scripturii: „Pentru că va veni vremea când învățătura cea sănătoasă nu o vor primi ci după poftele lor își vor alege loru-și învățături, cari le vor gădili urechile și dela adevăr auzul își vor întoarce și la basme se vor pleca” (II Timot. 4, 3—4).

Celor rătăciți nu le trebuie învățătura sănătoasă; la povești, la basme se vor pleca. Dar învățătorul, care le-a gădilit auzul cu vre-o câteva străiți de bani din zăciuală, s'a cam mai dus; nu ști nime unde e.

Prorocii mincinoși

Tot la II Timotei 3. 5—10 ni-se spune, că, profeții mincinoși „se vâdă prin case” și „dus minierușele celea încărcate de păcate”.

„cari pururea învăță și nici odată nu vin la cunoștința adevărului” — „oameni stricați la minte, fiind nelămuriți în credință” — „ci nu vor ajunge departe, căci nebunia lor arătată va fi tuturor”. Curat așa-s pocăiții în tot locul, ori de care soi ar fi. În felul acesta și la Ocnîța s'au vârit prin case, învățătura a prins mai cu seamă între femei și azi tot învăță, dar la cunoștința adevărului nu vor ajunge.

Acești pocăiți, ca și ceilalți, scot învățături din Sf. Scriptură așa cum li taie capul, de aceea îs atâtea secte. Sf. Scriptură a apucat pe mâna unor neștiutori și nestatornici, cari sucesc Scripturile spre a lor perzare (II Petru, 3, 16). Nu primesc sf. Tradițiune, cu toate că Apostolul ne învăță: „Fraților, stați și țineți tradițiunile cari le-ați învățat prin cuvânt ori prin scrisul nostru” (II. Tes. 2. 15). Pocăiții toți sânt preoți și împărați, și n'ar fi rău, dacă ar avea unde. Ei tâlcuiesc greșit cuvintele: „Voi, neam ales preoție împărătească, rod sfânt, poporul înviorii” (I Petru 2, 9). Se dovedește din s. Scriptură că preoția e o taină întemeiată de Domnul nostru Hristos. Isus a ales 12 Apostoli (Mateiu 4, 18) pe cari i-a trimis să învețe (Mat 28, 18), cărora le-a dat putere să ierte păcatele (Ioan 20, 21), și pe cari i-a încredințat să slujească sf. Liturghie (Luca 22, 19).

Râvna după domnie

Bieții adventiști mai așteaptă și venirea a II-a a lui Isus Hristos pe pământ, dar nu pentru judecata lumii, ci pentru a domni cu ei o mie de ani. „Au viețuit și împărațit cu Hristos o mie de ani” (Apoc. 20, 4).

Ba încă au semne că venirea Domnului va fi în curând. Ce rătăcire grozavă, căci iată ce spune s. Scriptură: „Neamul rău și preacurvar cearcă semn” (Mat. 16, 4). Iară de ziua sfârșitului cetim: „Iară de ziua aceea și de ceasul acela nimenea nu știe, nici îngerii din ceruri, fără numai Tatăl singur” (Mat. 24, 36). Dacă nu știu nici îngerii, de unde știu pocăiții adventiști, că e aproape sfârșitul și altele, ca să sperie oamenii, să se lapede mai iute de averi, pe cari ei le bagă în buzunarul lor, cum se va vedea mai la vale.

Acești adventiști predică neîncetat și pe unii îi și conving, li neliniștesc, pe alții îi fac să creadă că ziua odihnei (șabat) e ziua de Sâmbătă, nu Dumineca. Mulți din cauza aceasta n'au pace în suflet.

Care-i ziua Domnului

Nenumărate sunt dovezile în sf. scriptură că trebuie să ținem ziua Domnului Dumineca, căci atunci a înviat Isus Hristos. Spiritul Sfânt tot atunci s'a pogorit peste Apostoli. „Căci domnește și ale Sâmbetei fiul omului” (Mat. 12, 8). Sf. Scriptură la Evrei 4, 7 ne vorbește despre o „altă zi”. Apostolii Dumineca făceau s. Liturgie pentru popor (frângerea pâinii) (Fapte 20, 7). Mila pentru săraci, fiind zi de odihnă, încă se aduna tot Dumineca (I Cor. 16, 1—2). De altcum Legea veche e desființată prin Isus Hristos: „Drept aceea frații mei, voi încă sunteți morți Legii prin trupul lui Hristos ca să fiți ai altuia, care s'a sculat din morți” (Rom. 7, 4). „Iată zile vor veni, zice Domnul, și voi săvârși peste casa lui Israel, și peste casa lui Iuda lege nouă”. (Evrei 8, 8)

Cu carnea de porc încă e năcaz între adventiști, căci nu mănă o bucată de slănină, nu mănă cârnaț, că e uriciune, e necurat (Levitic 11, 7). Greșala e mare, noi trebuie să primim din Legea veche numai ce noul așezământ primește, căci iată ce ne spune sf. Scriptură: „Orice se vinde în măcelărie mâncați, nimic cereând pentru conștiință” (I Corint. 10, 25) Lui Petru i-se spune: „Celea ce Dumnezeu a curățit nu le numi spurcate” (Fapte 10, 16) Aceeaș învățătură o găsim la I Timot. 4, 4—5

Fiara din Apocalips

Fiara din Apocalips e Papa dela Roma? Toată treaba e o minciună pentru că e vorbă de nume de om, „căci numărul unui om este (Apoc 13, 18). „Vicarius filii Dei” nu e nume de om. Mirozâniile sunt și mai oarzâne, căci și cornul cel mic la profetiile lui Daniil încă e Papa Creștinii la anul 533 au apucat în prinsoarea Babiloniei nouă, a fiarei, care robie a ținut până la anul 1798, când s'a isprăvit cu fiara („Semnele timpului” București 9, 19, 25). Dacă ar fi așa, la Roma n'ar mai fi Papi, ori n'ar mai avea cinste, cum se cuvine urmașului sfântului Petru. Se vede, că pocăiții nici aici n'o nimeresc, cum nu nimereste nuca în părete.

Zeciuală săraca..!

În loc de învățatură sănătoasă, predicatorii adventiști nu uită de zeciuală tot din legea veche: „Aduceți toată zeciuală în casa tezaurului, ca să fie bucate în casa mea” Malach 3, 10. Asta le place. Partea Domnului pentru toată lumea nu o lasă la credincioșii lor, o scot regulat, că e sfântă. Care vrea să se facă adventist, la început dă a zecea parte din avere, ori cât ar fi, apoi an de an din venitele averii, iarș a zecea. Apoi mai dă pentru misiuni, și alte daruri. Jertfa adventiștilor e banul, contribuția; jertfa lui Avram și a lui Isus n'are o

aşa însemnătate ca dăruirea în bani pentru lucrarea de evanghelizare (vezi „Prelegeri 10—18 Dec. 1926” Bucureşti Str. Zibir 116). — Oare preoţii noştri pun astfel de sarcini? Nu! Deşi ar fi vrednici poate mai mult, căci „*Cei ce propovăduiesc Evanghelia, din Evangheliile trebuie să trăiască*” (I Corint. 9 17). Se lasă toate la dragostea credincioşilor. Zeciunala fără socoteală o osăndeşte şi Mântuitorul: „*Vai vouă fariseilor fărnici, că sectuiţi isma, mărarul şi chiminul*” (Mat. 23, 23). Cine nu crede, să meargă la Ocnîţa, să vadă cu ochii, în ce capcană au ajuns bieţii adventişti. S'ar lăsa, dar li-e cam greu, li-e ruşine, kare-mi că n'ar trebui să le fie, zeciunala îi pune jos.

Femeia „proroc”

Adventismul s'a născut din baptism; din adventism apoi s'au rupt iarăşi mai multe secte. Adventişti de ziua a şaptea mai ţin pe lângă sf. Scriptură mult la mărturiile Elenci Witte, care, cum spune, a văzut pe Domnul căci i-s'a arătat. Ei zic: „*Altă dată Dumnezeu a vorbit oamenilor prin gura profetilor şi Apostolilor, astăzi le vorbeşte prin mărturiile Spiritului Sfânt*” (Mărturie pentru Comunitate pag. 14 Bucureşti).

Auzit-aţi, oameni buni? Profetii şi Apostoli nu mai au trecere, astăzi vorbeşte Dumnezeu prin gură acestei femei. O Doamne, cum ne mai rabzi! *Femeile să tacă în biserică* (I Corint. 14, 34). Asta nu numai că nu tace, dar a predicat şi scris o mulţime de predici, se vede că a fost o femeie bună de gură.

Rătăcirea nu prinde, se stinge.

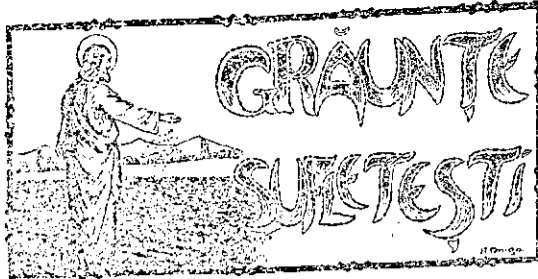
Cam cu acestea învăţăturile greşite s'au încuibat în Ocnîţa adventişti de ziua a şaptea. Azi răul nu se mai lăţeşte, 4 inşi au venit de curând înapoi la legea strămoşască, 3 de curând au murit, i-au îngropat fără cruce, prapori, clopote, fără slujbă. Vai şi amar de sufletele lor! Sărmanii, cari mai stau în rătăcire, is uscaţi, galbeni ca ceara, fără unsoare de porc o duc rău, apoi zeciunala le pune sărăcia după cap. Au spucat sărăcii pe mâna năimiţilor, cari le iau banii, dar n'au grijă de oi (Ioan 10, 9). Păstorii-predicatori is graşi, bine îmbrăcaţi — dar turma o duc rău. Avem nădejde că vor cunoaşte în curând toţi adevărul.

Cei în dreapta credinţă reparază în curând biserica, cercetează locaşul Domnului, ascultă de preotul lor. Patrusprezece inşi s'au legat în scris că vor trăi după Evangheliile. Iată pocăinţa în legea noastră. Onoare lor!

Trecătorul.

Regină candidată de sfântă. Fosta Regină a Siciliei (Italia) Maria Cristina a dus o viaţă cucernică, făcând toată viaţa ei o mulţime de binefaceri. Ea voia să intre în mănăstire şi să se călugărească, însă a fost oprită de familie şi căsătorită cu regele Ferdinand al Siciliei. Încă dela anul 1859 a început procesul de beatificare (declarare de fericită), iară acumă Papa a dat poruncă, să se continue şi să se vadă, dacă poate fi declarată de sfântă ori ba? Pentruca cineva să poată fi declarat de sfânt, se cere ca să fi făcut în cursul vieţii ori după moarte, cel puţin trei minuni.

Bombele dela Caransebeş. În sala cea mare a otelului „Pomul verde” din Caransebeş teologii ortodocşi făceau probe de concert şi teatru, pentruca să dea o reprezentaţie Duminică trecută. În cursul probei unul dintre teologi a aflat lângă peretele dela scenă o bombă pusă gata să explodeze. Au chemat numai decât poliţia, care cercetează din greu, cine a putut fi acela care a voit să omoare atâta amar de oameni?

Din viaţa vechilor creştini

Câteva dintre suferinţele sfinţilor martiri

Chinurile suferite de episcopul Antipa, arhidiaconul Laurenţiu, de un soldat şi de un copil de 12 ani.

În vremurile de astăzi, când oamenii nu-şi prea bat capul cu biserica, ci toată străduinţa lor este să-şi câştige cât mai multă avere; când oamenii sunt atât de materialişti, încât sunt în stare să-şi schimbe legea pentru câte un os de ros, — e foarte bine să cetim cât mai multe pilde de tărie în credinţă ale vechilor creştini, dar mai ales chinurile cele multe pe cari le-au suferit sfinţii martiri.

Obiceiul păgânilor era ca pe creştini să-i omoare, aruncându-i înaintea fiarelor sălbatice ori apoi arzându-i de viu. Dar înainte de a-i omori, li mai şi băteau cu sbice de curele, de ale căror capete atârna cusutor.

Sfântul martir Antipa

Aşa au făcut şi cu sfinţitul martir *Antipa*, episcopul Pergamului Asiei, a cărui amintire biserica noastră o sărbătoreşte la 11 Aprilie. L-au dus în faţa judecătorilor, cari l-au provocat, să se fapede de credinţa lui Hristos. Episcopul Antipa însă nici să audă n'a voit despre aşa ceva, ci şi-a bătut joc de zeii păgâni. Atunci l-au dus în biserica zeiţei Diana, ca să jertfească în faţa zeiţei. Dar episcopul a scuipat asupra statuei şi i-a întors spatele.

Judecătorul s'a mâniat grozav şi l-a osândit la moarte prin foc. Iar ca să se chinuie cât mai mult, a poruncit să încălzească un bou făcut din fier, până se va roşi, iar pe îndărătnicul episcop să-l arunce în pântecele aceluia bou. Episcopul Antipa a suferit moartea aceasta cu o linişte sufletească, cum rar s'a văzut vreodată, în ziua de 11 Aprilie a anului 94 după naşterea Domnului.

Sfântul mucenic Laurenţiu

Şi mai grozavă a fost moartea sfântului martir şi arhidiacon *Laurenţiu*, despre care am vorbit şi mai înainte. Prefectul Romei auzise adevărat despre felul în care jertfeau creştinii; ştia că ei jertfesc pâine şi vin în vase de argint ori de aur. Dupăce, în ziua de 8 August a anului 258 osândise la moarte pe papa Sixtus II, care, împotriva opreliştei împăratului, cercetase cimiterile, a poruncit arhidiaconului Laurenţiu, care era ajutorul papei, să-i ducă toate bogăţiile bisericii creştine. Arhidiaconul Laurenţiu împărţise însă, la sfatul Papei, cu trei zile mai înainte toate odoarele bisericăşti între săraci, de a căror bine diaconii se îngrijeau. Dupăce adunase deci pe toţi ciungii, ologii, slăbănogii şi bătrânii bisericii creştine într'o curte, chemă pe prefectul şi, arătând spre săraci, zise: „Iată bogăţiile bisericii creştine!” Atunci prefectul, mâniindu-se, i-a răspuns: „Vei muri într'un pat vrednic de tine”.

A poruncit deci, să se facă un grătar de fier pe care se frige carnea, şi să se facă foc sub el, iar pe arhidiacon să-l frigă de viu. Dupăce s'a fript pe spate, sf. Laurenţiu a zis: „Rogu-te, întoarce-mă de acumă şi pe cealaltă parte, căci cred că pe spate sunt destul de fript”.

I-au împlinit rugămintea şi l-au întors pe toate. Focul îi arse ochii, aşa că orbise cu de-a-vârşire, dar sfântul se mângăia zicând: „Noaptea mea nu are întunec. Văd. Lumină cerească este împrejurul meu”. Nu peste mult şi-a dat apoi sufletul.

Trupul prefăcut în cărbune al sfântului l-a răscumpărat sf. Ciriaca, văduva cucernică, în a cărei casă am umblat şi noi, şi l-a înmormântat într'un mormânt de pe calea tiburtină, unde nu peste mult a fost înmormântată şi ea. Pe mormântul sfântului s'a ridicat o biserică pompoasă, una dintre cele şapte biserici mari ale Romei, unde se păstrează nu numai osemintele arhidiaconului Laurenţiu, ci şi ale celui dintâu martir şi arhidiacon Ştefan, care a fost omorât cu pietri în Ierusalim de către iudei, şi a cărui sărbătoare o prăznuim a treia zi de Crăciun.

Sfântul papă Leon zice cu tot dreptul despre aceşti doi mari martiri: „Precum sf. Ştefan a făcut vestit Ierusalimul, aşa a făcut vestită Roma, dela răsărit până la apus, ceea ce străluceşte între leviţi (candidaţii de preoţi), sf. Laurenţiu”.

Biserica noastră îi prăznuieşte moartea în ziua de 10 August, iar în condac cântă: „Cu foc dumnezeesc aprinzându-ţi inima ta, focul patimilor pe deplin l-ai stâns, întărirea pătimitorilor, de Dumnezeu purtătorule martire Laurenţie, şi întru lupte fiind, ai strigat cu credinţă: Nimica nu mă va despărţi pe mine de iubirea lui Hristos”. Icoanele acestor doi arhidiaconi se află în biserica noastră pe uşile diaconeşti. Sf. Laurenţiu este închipuit cu grătarul lângă el, iar sf. Ştefan cu pietri în mână. Amândoi sunt îmbrăcaţi în odăjdii de diacon.

Se întâmpla câte odată că şi judecătorul era om mai de inimă şi astfel se trudea să scape de moarte pe câte un biet de creştin.

Soldatul martir

Într'una din zile aduseră în faţa unui astfel de judecător mai milos pe un soldat care era acuzat că este creştin. Judecătorul l-a dus în biserica păgânească, unde, în faţa statuei unui zeu păgân, ardea într'un vas focul veşnic. Soldatul nu trebuia decât să arunce câteva fire de tămâie pe foc, şi judecătorul l-ar fi scăpat. Soldatul însă n'a voit. „Aruncă numai un fir de tămâie, şi esti scăpat”, zise judecătorul. „Nici un fir! Nu jertfesc zeilor păgâni! Sunt creştin! Faceţi cu mine, ceea ce voiţi”, fu răspunsul soldatului.

Văzând judecătorul încăpăţinarea soldatului, a făcut semn ghădelui. Acesta l-a aşezat tocmai lângă statuă, i-a întins mâna deasupra focului, i-a pus în palmă mai multe fire de tămâie, şi s'ar fi îndestulit, dimpreună cu judecătorul, dacă ar fi scăpat pe foc şi numai din întâmplare un singur fir de tămâie, că atunci ei pot spune, cu inima liniştită, că soldatul a jertfit idolilor. Dar soldatul ştia, că vrea judecătorul şi gădele, şi tocmai de aceea şi-a dat toată silinţa, ca nu cumva să scape un singur fir de tămâie. El se gândea poate la cuvintele dela Mateiu 5, 30: „Şi de te smirteşte mâna ta cea dreaptă, tate-o şi o lapădă dela tine, căci mai bine-ţi este să piară unul din mădulările tale, şi nu tot trupul tău să se arunce în gheena”.

Şi bravul soldat mai bine a lăsat să i-se frigă mâna, decât să jertfească, chiar şi fără voia lui, idolilor. Judecătorul, ce era să facă? A poruncit, să-i taie capul.

Copilul Tarsicie

Mai rar însă o pildă atât de frumoasă de tărie şi statornicie în credinţă, de jertfă şi de ascultare, ca a copilului *Tarsicius*. Era în toată prigonirilor. Papa dela Roma stătea ascuns într'una dintre numeroasele catacombe

ale Romei. Slujea sfânta liturghie în fața alor foarte puțini credincioși, pentru că cei mai mulți erau prinși, iar cei rămași ascunși pe unde puteau. După ce sfârșise sfânta liturghie, papa lăsa mai multă sfântă Cuminecătură ca de obicei, ca să o poată trimite întemnițaților și bolnavilor. El însuși n'o putea duce, că toată lumea îl cunoștea, și cât ce ar fi ieșit din catacombă, l-ar fi prins și întemnițat. Preoți nu mai avea, aproape toți erau întemnițați, diaconii tot asemenea. Cine să ducă sfânta Grijanie bolnavilor și întemnițaților? Nu avea pe lângă sine decât un băiat de 12 ani, cu numele Tarsicius, care i-a slujit drept cantor, și care a înțeles îndată năcazul episcopului său.

„Sfinte Părinte”, — zise băiatul, — „duc eu sfânta Cuminecătură, duc eu pânea vieții, că diaconii te miri pe unde se află, iar preoți nu sunt decât vreo doi. Despre mine nime nu presupune că duc sfânta Cuminecătură”.

Episcopul mai întâiu stă pe gânduri, dar la urma umelor se gândește, că, decât să moară ca mâne zeci de martiri fără pânea vieții, mai bine să le-o ducă Tarsicius, care nu poate păși pe drum nici un năcaz.

Tarsicius a și plecat foarte fericit. Încă nu s'a întâmplat nici odată ca episcopul Romei să încredințeze sfânta Cuminecătură unui băiat de 12 ani. El este cel dintâiu băiat diacon. I-a învăluit sfânta Pâne într'o pânză albă, aceasta a învăluit-o într'alta, i-a legat-o de grumaz, așa că sfânta Pâne, însuși Isus Hristos, îi încălzea pieptul, îi sfînțea inima. Tarsicius și-a încrucișat mâinile pe piept și a plecat.

Pe drum îl întâlnește o doamnă foarte bine îmbrăcată, ceva doamnă mare. Ea vede băiatul cel frumos, cum merge, roșu la față și plin de fericire. Îl întreabă: „Unde mergi, draguțule?” Tarsicius îi răspunde încurcat: „Mă duc la fratele meu, care este greu bolnav.” Și n'a mințit scumpul de băiat, că doară creștinii îi erau frațiori și sorioare. Doamna se vede că nu avea copii, ori va fi avut vreunul ca Tarsicius, de aceea ar fi vorbit bucuros cu el, dar Tarsicius n'are vreme de pierdut și-i spune: „Mă rog să mă ierți, dar trebuie să mă grăbesc, că mi-e frică să nu moară fratele meu. De alte ori bucuros stau de vorbă cu tine, doamnă bună, acum însă nu pot”.

Mergând mai departe, se întâlnește cu o ceată de băieți ștregari, cărora le trebuia un tovarăș de joc. „Ia vino și te joacă cu noi”, îi ziseră băieții. „Nu pot, că mă grăbesc la fratele meu cel bolnav; poate de altă dată”. Dar băieții nu-l lasă: „Vino acum, că nouă acum ne trebuie încă un tovarăș”. Tarsicius îi roagă, aproape plângând, să-i dea pace, că e bolnav fratele său.

Jupit de viu...

Atunci unul dintre băieți observă că Tarsicius ascunde ceva sub cămașă, la piept. „Ce ascunzi la piept?” — „Dați-mi pace, că mă grăbesc”. — „Aa, acesta abunăseamă e creștin, te miri ce duce, ascuzând la piept. Veniți să-i batem și să luăm ce ascunde”.

Și s'apucară și-l iupuiră, și-i dădură, ghionturi, dar n'au fost în stare să-i desfacă mâinile dela piept. Tarsicius era hotărât, mai bine să moară decât să-i răpască păgânii pe dulcele Isus. Și bietul Tarsicius de fapt a și pășit-o. Atâta l-au tot bătut, cu mâinile și cu picioarele, chiar și cu pietrii, până și-a dat sufletul. În cliptă aceea a trecut pe acolo un soldat, care, văzând băiatul plin de sânge, îi imprăstie pe ceilalți, îl ia în brațe și-l duce undeva. Soldatul era creștin. Pe drum se întâlnește cu o doamnă care, când îl vede pe Tarsicius, plin de sânge, cu ochii deschiși și ficioși, sbeară ca nebună și se rostogolește la pământ. Era doamna, care grăise cu Tarsicius, înainte cu un sfert de oră. Soldatului i-se umplură ochii de lacrimi, merse mai departe, iar doamna îl urmează în catacombă, și se încreștează.

Astfel a murit fântul copil Tarsicius!

Iuliu Maier.

Foamea din China este cât se poate de groznică, după cum arată misionarii catolici din acele ținuturi. Într'un singur oraș din China misionarii au numărat 300 de cadavre neîngropate de ale înfometiților. Spre noroc că iarna e foarte grea și căștile sunt înghețate. Din unele ținuturi bătău de foame oameni au fugit aproape toți spre alte ținuturi, unde se mai află ceva de mâncare.

Un popor care și-a iubit preotul

Comuna Poiana-Aiudului, locuită de credincioși cu suflete bune, în luna Martie cu lacrimi în ochi s'a despărțit de preotul său *Teodor Radu*, care, numit fiind la parohia Vințul de sus, plecase cu multă durere din mijlocul iubitorilor săi poporeni. Credincioșii acestei comuni au fost convinși de bunătatea și milostenia preotului lor, care cu trup și suflet a fost alături de ei, timp de aproape 5 ani de zile, îndemnându-i totdeauna numai la bine și ajutându-i în toate năcazurile și durerile lor. Sărmanii Poienari, simțind lipsa fostului lor păstor și voind a-și manifesta dragostea ce au avut-o, s'au hotărât, să-și cerceteze preotul în parohia nouă, și pentru acest scop, în ziua de 7 Martie, la Dumineca Tomii, au plecat la drum 30 de persoane, în numele tuturor credincioșilor, și s'au înfățișat la Vințul de sus, unde au voit ca să mai asculte odată pe acela, care a sădit în inimile lor dragoste față de Dumnezeu și de celea sfinte. Mare a fost surpriza când preotul vedea cum intră în capela parohiei sale bătrâni cu sumane albe, și femei cari aduc câte-o prescură ca jertfă la sf. biserică. Cu toții își îndreptau ochii spre sf. altar și parcă cu inimile nemângăiate prin rugăciunile lor cereau mila și ajutorul marelui Dumnezeu. Au ascultat cu toții serviciul divin și urmăriră, cuvânt de cuvânt, predica preotului, care îi îndemna să fie și pe viitor servi buni și ascultători de biserică și de mai marii ei. După predica preotului, cantorul Simion Crișan a finut să spună câteva cuvinte zicând: „Am venit, părinte, ca să-ți dovedim, că dragostea sădită în sufletele noastre te însoțește și aci; venim să spunem credincioșilor din Vinț ca să te iubească cum te-am iubit noi dela mic la mare, și să te

Foia „UNIRII POPORULUI”.

Tăranul

Asud
Și cu sudoarea-mi ud
Pământul.
Frământu-l
Azi și mâine
Sub picioare,
Plămădind în razele de soare
Gustoasa pâine.

Și supt
De greu, trudnic mă lupt,
Arându-i,
Săpându-i
Scumpul tezaur
De țărână,
Să-i smulg cu obosită mână
Comori de aur.

Stăpân
Peste glia-mi rămân
Intr'una;
Furtuna
Cu vânturi și ploii
Mă'ntărește,
Din brazda sfântă nu mă clătește
Nici griji, nici nevoi.

V. Livadă

CIUNGUL

Piesă populară din război, într'un act.

(mare)

Vasilica: Lasă să nu mintească! Lasă să știe! Și tocmai gîru asta! Vezi tu Ileană, mi-ai putea fi n'astă! Sânt sănătos! Sânt acasă!

Ileana: (cu spreț) Da, tu acasă! Și alții sunt duși la răz, să apere țara!

Vasilica: Și duși toți! Vino după mine și te voi ține ca pe o doamnă, că am din ce! Patru boi ies dicurtea noastră.

Ileana: Răi cu ei! Mie nu-mi trebuiești!

Vasilica: Patru ce? Pentru cine? Pentru Tudor?

Ileana: Pentru Tudor!

Vasilica: Ce el e ciung!

Ileana: Og! Da! Și pentru cine? Pentru mine, pentru ti, și pentru noi toți! El a plecat la cea din chemare. A fost tare și voinic și a mers și făcă datoria. A îndurat multe. Suferit, dură și frig. Răbdat-a foame și sete. Sta năntit pe câmpul de luptă, unde-l aștepta moar, din mii de laturi și în mii de feluri, pînă a fost doborît la pământ de glonțul neos. E ciung! Dar poate fi mândru, că și'a fit datoria. E vrednic de mila, de sprijinul stru. E vrednic de dragostea mea! Pe când? Tu, mai zdravăn, mai voinic

ca Tudor, stai acasă! Tu te doftorești cu baba Dochia... Tu lași pe alții să-și verse sângele și vorbești în potrivea celor duși și răniți, Tu... tu... tu, lașule!

Vasilica: Ileană!

Ileana: Nu-ți place? Ai voi să-ți sar în grumaz, că tu ești acasă... Ai voi să uit pe Tudor, că-i ciung! Să te iau pe tine și să te doftoresc mai departe ca baba Dochia?!

Vasilica: Ileană!

Ileana: N'ași putea trăi lângă tine nici un ceas! De câte ori te-ași vedea, mi s'ar urca sângele în obraz de rușine. Să las pe Tudor pentru tine? Pentru tine, care ești un nemernic, un netrebnic, care fuge de unde ar trebui să fie! Te doftorești, ca să te vadă oamenii, că iești schiop! Aștepți numai capătul războiului, ca apoi să fii întreg! Fugi de aici, să nu te mai vad! Nu te-am iubit nici până acum, dar acum te urăsc! Te urăsc! Ai auzit?

Vasilica: Nu vorbi așa! Eu te vreau. Și tu trebuie să fii a mea!

Ileana: Eu!? Nici odată! Du-te!

Vasilica: Nu pleci! Voiesc să fii a mea! (merge către ea)

Ileana: (Să dă înapoi speriată): Ce vrei?

Vasilica: (înaintînd) Voiesc să te strâng în brațe! Să te sărut odată! Ești a mea! Mi-reasa mea!

Ileana: (cu groază) Nu veni, că strig! (Dă să iasă afară).

Vasilica: (o prinde) Strigă acum, cât vrei!

urmeze cum te-am urmat noi, in tot ce a fost plăcut lui Dumnezeu și spre binele bisericii".

Am văzut credincioși cari plângând își făceau cruce, parcă cereau mila cerului asupra sufletelor lor. Cinste se cuvine vouă Poienarilor, cari, în aceste vremuri, când mulți încearcă a se lepăda de biserică și de slujitorii ei, dați dovadă că cinștiți biserica și pe propovăduitorii legii lui Dumnezeu. Laudă fostului preot care a știut să stoarcă dragostea voastră!

Ar fi păcat ca un popor credincios și bun, cum sunt cei din Poiana, să fie lipsiți de-a avea un preot care să cultive și pe viitor sufletele lor bune. Petrecând credincioșii din Poiana cu cei din Vinț câteva ceasuri de adevărată sărbătoare, s'au despărțit de fostul lor pâr. cu vorbele: „Părinte, să nu-ți uiți de noi”, și am auzit din gurile multor străini de legea și neamul nostru: „Iată un popor care și-a iubit preotul”.

Silvia Cordea,
învățătoare.

Plânsoare din comuna Frâua

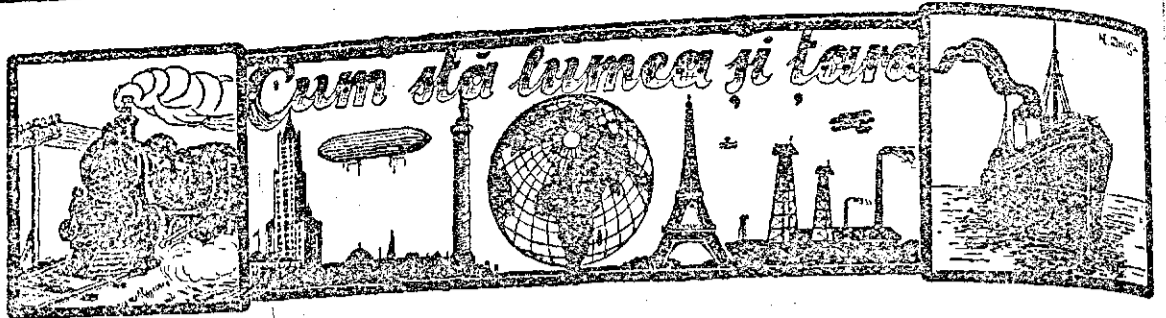
Ce-i cu reforma agrară din satul lui Axente Severu?

Venim și întrebăm pe această cale: oare când se va termina odată cu reforma agrară în comuna Frâua din județul Târnava Mare? La noi au căpătat 72 de oameni loturi de case în anul 1923, încă pe când erau la putere liberalii. Apoi au venit averescanii și ne-am trezit într-o noapte, pe la ora unu după miezul nopții, cu o comisie care ne-a luat loturile la 36 de oameni, fără să știm nimica, decât a doua zi, dimineața, când am aflat de comisia noptatică...! Ne-au dat drept de apel în termen de 5 zile.

Am și apelat 11 Români și ne-a luat în apărare iubitul nostru deputat *Dionisie Roman*. Și în urma apelului numai de 12 ori am fost citați la Tribunalul din Sighișoara, dar isprava ca'n palmă. Am tot fost amânați, până când au plecat liberalii a doua oră și a venit partidul național-tărănist, condus de d. Maniu.

Acum avem toată nădejdea, că se va alege ceva și cu treaba noastră, că nu mai putem. Rugăm în deosebi pe d. Roman, vechiul nostru sprijinitor și om bun, să nu ne uite și să facă o dreptate și cu noi, cari de cinci ani de zile suntem tot pe la tribunale, fără nici o dobândă.

Niculae Burlan

Serbările Unirii la Alba Iulia

Știut este, că în cursul unei acesteia, țara noastră va sărbători cu mare pompă împlinirea alor zece ani, de când ne-a hărăzit Dumnezeu fericirea, să ne găsim în România mare, visul le veacuri al moșilor și strămoșilor noștri. Sângele și lacrimile cari au curs pentru înlăturarea acestui marelui vis, cer acum cea dintâi mare sărbătoare, în care, ramintind jertfele făcute de înaintași și de silințele noastre ale tuturor, să ne bucurăm cu toții împreună, binecuvântând pe cei răposați și înnoindu-ne puterile, să putem pătra deapururi ceace ne-a dat Dumnezeu și vitejia eroilor neamului românesc.

Cărmuitorii de asăzi ai scumpei noastre țări își și dau toze silințele, ca serbările unirii să fie în adevăr înălțătoare și neuitate, precum neuitate vor rămânea zilele când am putut să le îmbrățisem, peste granițele năruite ale ațor împărății, toți cei cari grăim și simțim românește!

Serbările unirii pr avea două mari momente, la două dat.

Momentul cel dintâi vor fi serbările din ziua de 10 Maiu, la București, în capitala țării, care a fost înimă ținta doririlor noastre ale tuturor. Vor atunci la București mari parăzi militare, mai strălucite ca întotdeauna, în semn că armatei noastre viteze avem să-i mulțămim înlăturarea strămoșescului vis. Apoi, pe lângă slujbele de mulțămită ale altarelor și pe lângă cuvântările purtătorilor de cărmă, se va desfășura,

mai întâiu tot la București, marelui alai al porturilor, al cântărilor și al obiceiurilor noastre străbune, ca o arătare a darurilor alese, cu caria înzestrat Dumnezeu poporul nostru, al strănepoților lui Traian.

Al doilea moment al serbărilor va fi *Alba-Iulia*, strălucita cetate a împlinirii tuturor doririlor noastre. Era vorba, că *Alba-Iulia* va fi sărbătorită în ziua de 15 Maiu. Însă, un cuvânt foarte înțelept al dlui Maniu, a amânat serbarea dela *Alba-Iulia* pe ziua de 19 Maiu, la *Rusalii*, zi de odihnă și de încetare a muncii, ca poporul, împovărat cu muncile de primăvară, încă să aibă răgaz a veni la *Alba-Iulia*, care este a neamului întreg, nu numai a unei pături de oameni.

La *Alba-Iulia* va veni întregă Curtea Regală, în frunte cu M. S. Scumpul nostru Rege Mihai I, Înalta Regentă, toți Miniștrii, Generalii și Înalții slujbași ai țării, cu popor nenumărat din toate ținuturile și unghiurile țării. Și se va putea vedea acolo, pe sub cetatea lui Mihai Bravul, între altele și, o reînviere a întregii noastre istorii, cu Traian, cu Decebal și cu toți voievozii și vitejii întemeietori și apărători de țară. Va fi deci un conduct istoric, cu artiști și ostași îmbrăcați în hainele și în armele tuturor vremurilor, privești ca și care nu s'a mai văzut niciodată!

Spre a vedea asemenea lucruri, s'au și înștiințat că vin sute și mii de oaspeți

Ileana: (Strigă) Săriți! Mamă! Ajutor!

Vasilica: (în batjocură): Nu fii așa, că știu că și tu vrei!

SCENA VI.

Cei de sus, Tudor

Tudor: (intră repede pe ușă): Ce-i?

Ileana: Tudor! (Cu bucurie fugă la el) Apără-mă!

Tudor: Ce face *Vasilica*?

Vasilica: Ce să fac? Nimic!

Ileana: A voit să mă prindă și să mă sărutel!

Vasilica: Și apoi?! (în ton batjocoritor) Am voit să o sărut, căci doar e mireasa mea!

Tudor: (respinge pe *Ileana*) *Ileană*! Tu mireasa lui?! (supărat.) Ai tot dreptul *Ileană*! Eu sunt ciung! Cum am și gândit, ca tu să rămâi a mea! (*Ileana* stă încremenită de atâta obraznicie a lui *Vasilică* și privirea lui o irită).

Ileana: (disperată) Nu-i adevărat...!

Tudor: (și mai supărat) Lasă *Ileană*! Văd eu, că drept aveți! Cum să mă pot asemăna eu cu voi? Tu *Ileană*, tinără și frumoasă. Tu, *Vasilică*, hrănit bine și odihnit! Eu, care am suferit atâtea, care și mâna mi-am lăsat-o prin cele spitale străine. Eu ciung! Dragoste?! (râde) Eu ciungul! Căci ce-am făcut. Nimica toată. Datoria! Nimic altă! Eu ciung! Nici nu pot îmbrățisa cu foc, căci n'am o mână! Nu pot lucra, căci brațul vânjos mi l-au tăiat! (Către

ei) Drept aveți! Ce să caut eu între voi? Rămâneți cu bine! (Voiește să iasă)

Ileana: (îi prinde) Nu te duce! Nu-i adevărat. El mintește! Pe tine te-am așteptat! De tine mi-a fost dor! El lașul, doftoritul, nu mi-a dat pace! A tot trimis pe baba *Dochia* la mine, dar eu n'am vrut! Să spună el! (cătră *Vasilică*) Spune tu! Te știam doftorit, te știam laș și netrebnic, dar nu credeam că ești și mincinos! Spune!

Tudor: Vorbește dar!

Vasilica: (tace).

Tudor: Vorbește! Ori dacă nu sunt adevărate cele spuse de tine, te curăță de aici! Du te acolo unde sunt cei de tagma ta! Și cât vei trăi, mă încurjură! Acum te las în pace! De și sânt ciung, dar mi-a rămas încă atâta tărie în brațul acesta, ca să poată isprăvi cu un nemernic ca tine! Ieși! (îi deschide ușa, *Vasilica* iese).

SCENA VII.

Ileana, Tudor

Ileana: (îmbrățisează pe Tudor) O, Tudore! O dragul meu! O iubitul meu!

Tudor: (o sărută) Mă mai iubești *Ileană*? Nu ți-e groază de mine? Nu pot crede! În nopțile lungi, pe patul din spital, cât am fugit cu gândul la tine! Voiau demult să-mi taie mâna, dar n'am lăsat! Mi-a fost frică că te vei îngrozi de mine! Și fără tine mai bine mort! Mi-a fost rău! Tot mai rău... Eram să mor!

Voiam să te văd încă odată! Dar fără mână?! Nu știam, ce să fac! Și în urmă dorul a fost mai mare, decât groaza. Am lăsat de mi-au tăiat brațul! Și atunci mi-am pierdut orice nădejde. Nu credeam, că vei putea să-mi rămâi credincioasă! Dar totuși voiam, ca să te mai văd odată! Un dor nebun m'a adus. O nădejde căreia nu-i credeam! Voiam să-ți doresc pentru cea din urmă oră tot binele de la Dumnezeu și apoi să mă duc departe, ca să nu-mi mai auzi nici de sume! Și tu acum ești în brațele mele? Drept să fie oare?

Ileana: O iubitul meu!

Tudor: Nu pot crede...! E numai un vis!

Ileana: Nu-i vis! Sunt aici!

Tudor: *Ileană*, voiești tu să fii a mea, să fii nevasta mea?

Ileana: Voiesc!

Tudor: Sunt ciung! Nu pot lucra!

Ileana: Voi lucra eu și pentru tine!

Tudor: Îți va fi rușine de mine!

Ileana: Voi fi mândră de tine!

Tudor: Mă vor porecli „ciungul”!

Ileana: Nu va fi poreclă! Va fi cinstel! Ești ciung! Ești fără mână, dar brațul ți l-ai pierdut făcându-ți datoria, apărând țara, tronul, apărându-ne pe noi toți! Și mic și mare vor privi la tine, ca la un erou! Căci erou ești tu! Tu, iubitul meu!

Tudor: (O îmbrățisează) Tu, ingerul izbăvitor al meu! O, Doamne, fă să fii vrednic de atâta bunătate!

din aproape toate țările Europei, dar mai cu seamă din Franța și America.

Credem deci, că nici nu mai e trebuință să indemnăm deosebit mulțimile noastre, să vie la Alba-Iulia pe ziua de 19 Maiu, căci Românimea toată va fi atunci la cetatea lui Mihail Viteazul și a Regelui Ferdinand întâiul Adunați-vă, dragi săteni, în jurul preoților și a primarilor voștri, și veniți la Alba-Iulia, cum ați venit la 1 Decembrie 1918..!

La Alba-Iulia, cu bine și cu veselie!
Toată Românimea la Alba-Iulia!

Țigani mâncători de oameni

În apropiere de orașul Cașovia din Cehoslovacia, a fost prinsă dăunăzi o bandă de țigani, bărbați și femei, cari sunt acuzați, că au ucis mai mulți oameni, pe cari apoi i-au gătit și i-au mâncat..!

Canibalii țigani sunt 17 bărbați și 2 femei, cari cică au mâncat un negustor ovreu, un copil de 14 ani și o femeie de 50 de ani. Și poate și alți nenorociți. Întreaga lumea a aflat despre groaznica faptă a țiganilor din țara Slovacilor și așteaptă cu mare nerăbdare sfârșitul judecării, care este în curgere acum la Cașovia (Kosice).

Ciudat e, că înainte cu vre-o 150 de ani, tot între Slovaci, a mai fost prinsă o bandă de Țigani cari au mâncat oameni și atunci au fost spânzurați vre-o 17 țigani, tot pentru același lucru. Se vede, că năravurile isbucnesc și după sute de ani!

Ar fi vremea să scăpăm odată de hoții și fraude

Gvernul domnului Maniu, de când este la putere, a tot descoperit la hoști, pe cari le-au făcut mai cu seamă înalții funcționari. Aproape zilnic dau de câte un nou furt, sau fraudă, cum i-se zice pe domoie, așa că te îngrozești citind gazetele din capitală. Ziarul „Lupta” dela București a făcut un calcul, care arată că în cei 5 ani din urmă s'au furat dela stat cam

SCENA VIII

Cei de sus, Ana

Ana: (intră repede) Ileană! Ileană! Vine tatăl tău! Vine acasă! Am primit carte! Are 20 de zile concediu! Ce bine va fi!

Ileana: Mulțumită lui Dumnezeu! Mamă! A sosit și Tudor! Vine și tatăl! Ce bucurie! Ce bun e Dumnezeu! Vezi mamă, Dumnezeu nu lasă pe aceia, cari nădăjduiesc într'ansul!

(Cortina)

Petru Hertegh
preot

O uliță umblătoare

În orașul Havre, oamenii trebuie să treacă dintr-o parte în alta a orașului, urcând pe o uliță cu 967 de trepte. Fiindcă îmbulzeala pe trepte e foarte mare, consiliul orașului a hotărât să schimbe ulița cu toate treptele într-o uliță umblătoare, așa că cetățenii stau pe loc, iar ulița se mișcă și îi duce în partea unde doresc.

Greutățile cu schimbarea acestei uliți au fost foarte mari, căci are o lungime de 160 metri, iar urcușul este de 51 m.

Pe aceasta uliță în fiecare ceas se pot urca până la zece mii de oameni.

Câtă grijă se poartă pe aira pentru a se alesni traiul oamenilor!

10 miliarde lei, așadară în tot anul două miliarde. Acestea numai cele descoperite, d'apoi încă cele nedescoperite? Nu e mirare apoi că țara noastră, atât de bogată altfel, este astăzi una dintre cele mai sărace țări ale Europei.

Și mai interesant e că din cele 10 miliarde lei, cât s'a furat până acuma, statul n'a primit despăgubire decât 1634 lei. Făcând socoteală, ies 233 lei pe an, sau 19 lei pe lună. Atunci cum să nu fure oamenii?

Domnul ministru de finanțe Mihail Popovici a dat poruncă, ca inspectorii să se pună pe lucru din greu, și să descopere toate fraudele săvârșite în cei 10 ani din urmă, altfel va fi vai de capul lor. A mai făgăduit că va băga în temniță pe toți cei vinovați, oricât de mari domni ar fi ei, și că le va cuprinde întreagă averea pe seama statului.

Di Nichifor Crainic, profesor universitar și deputat, scrie în ziarul „Curentul”: „Eu unul aș institui (introduce) în mod excepțional pedeapsa cu moarte pentru fraudatori”. De fapt n'ar strica.

Și până când s'ar face aceasta însă, credem noi, că cea mai bună lege ar fi, introducerea pedepsei cu băta pentru hoști. Hoțul prins și judecat să primească în ziua judecării 25 cu băta de trestie ori cu vâna de bou, iar apoi zilnic de două ori cel puțin câte 5 băte, atâta vreme cât stă în temniță. Suntem siguri, că acel hoț mai mult nu fură cât trăiește.

Dacă nu se va aduce o lege cât se poate de aspră împotriva hoștilor din țară, ne vom păpa țara, cum și-au păpat țigani biserica.

Din fărâdelegile războiului

— Dela corespondentul din Paris al gazetei noastre —

Părintele Norbert Nieuwland, unul dintre cei mai de seamă profesori din lume a tipărit nu de mult opt cărți mari, ca niște minec din stratele bisericilor noastre, în cari arată o părțică din isprăvile sălbatice ale nemților în Belgia, la începutul războiului ce a trecut peste capul nostru ca un sbiciv de foc.

Dupăcum arată Părintele Nieuwland în cărțile sale și dupăcum recunosc și unii învățați nemți și unele gazete nemțești dela Berlin, armata nemțească a ucis într-o singură zi (23 August 1914) în orașul Dinant 92 de femei și fetițe, între cari cea mai în vârstă era de 88 ani, iar cea mai tinerică de 3 săptămâni (Mărioara Fivet); apoi 557 bărbați, printre cari 15 copii mai mici de 5 ani.

Remus Hammer, directorul unei fabrici e înpușcat împreună cu cei 135 muncitori ai săi. Când acesta i-a înbiat ofițerului toată averea sa, numai să cruce viața celor 135 capi de familie, ofițerul răspunde: „Nu bani, sânge ne trebuie nemților!”

La Tamines, armata nemțească scoate din biserică câteva sute de bărbați, ducându-i împreună cu preotul în piață spre a le face capătul. — Icoana e îngrozitoare! Câteva sute de bărbați privesc moartea în față. Blandul preot Docy, se ridică pe piatră și le cuvântă: „Fraților, vreau să vă dau cea din urmă deslegare”. — Nici nu sfârșește bine preotul deslegarea și ciuruiala gloanțelor nemțești începe! Mulți cad spre a nu se mai scula. Cine dintre oameni ar putea povesti durerea ce se desprinde de pe fața soțiilor, mamelor și copiilor acestor nefericiți, privind din depărtare la măcelul îngrozitor? Pofta de sânge a colonelului — călău Von Roques, nu se stânge cu atâta. Ce-i pasă lui de vaetul de durere și de mila alor câtorva sute de văduve și orfani? El vrea sânge! De aceea dă ordin ca cei cari nu sunt morți să se secole! O nouă ciuruială de gloanțe lasă 257 morți; 40 înecați în apele râului Sambre; 84 greu răniți; pofta călăului

nu se oprește aci. Dă ordin tunarilor să sloboadă tunurile asupra caselor. Tunurile încep să urle! 242 case sunt dărâmate din temelie. Câteva sute de văduve și orfani rămân pe drumuri, fără ajutor, fără părinți, fără adăpost, cu chinul cel mai sfâșietor în suflet.

În comuna Andene sunt uciși în timp de 2 zile, 223 oameni, și 37 case aprinse.

În comuna Ethe sunt uciși 277 oameni, între cari foarte mulți copii și femei, precum și o mamă care trebuia să aducă în lume un nou născut; din 400 case, 256 sunt aprinse!

Iată, așa au murit pentru libertate în timp de 4 (patru) zile, fiind uciși de cătanele neamțului, 2812 civili numai în provinciile (județele) Namur și Luxembourg, iar în întreaga Belgia peste cinci mii.

N'au fost cruțate nici bisericile, ba nici sf. Cuminecătura! Astfel în comuna Ethe, după ce au aprins biserica, au aruncat sf. Cuminecătura pe jos pecum și sfințele vase, ceea ce înseamnă că n'au vrut să fure sfințele vase, cari erau de mare preț, ci numai să-și bată joc de sfânta Cuminecătură, care a fost culeasă de jos cu multă evlavie de călugărițele comunei.

În comuna Sorinne au spurcat sfințele vase în chipul cel mai păgănesc ce poate iscodi mintea stricată, cum nu se poate vorbi și scrie fără a nu vătăma demnitatea graiului omenesc, iar din masa sfântului altar au făcut — să fie cu iertare — closet!

Câtă vărsare de sânge, câtă păgânătate!!!

Și încă a avut îndrăsneală generalul Hindenburg, mai anii trecuți (1927), să spună că Nemții au plecat în războiu „cu inima curată”, și că „armata nemțească a mânuit arma cu mâna tot atât de curată.” De altcum îi cunoaștem destul de bine, și-i cunoșc mai ales frații noștri din Vechiul Regat.

Ioan Vultur

student în litere la Paris

Serbare culturală în comuna Habic

În comuna noastră am avut de curând o frumoasă serbare culturală, pe care nu vom uita-o curând și am dori să avem cât mai des asemenea prilejuri de înălțare sufletească.

Serbarea a aranjat-o Corpul didactic din comuna noastră, cu ocazia adunării Cercului Cultural învățătoresc din ținut. Prima parte a serbării s'a desfășurat ziua, cu școlarii și cu poporul, când am ascultat foarte reușita lecție practică a D-șoarei Silvia Fărcaș, învățătoare. Înimos a fost cuvântul de deschidere al d-lui Scridon, președintele Cercului. Plină de celea mai folositoare învățături a fost apoi conferința d-lui Dr. Nicoară, directorul spitalului din Reghin, care nu este numai un vestit doctor și tămăduitor de boale trupesti, ci și un foarte îndemnativ și iubit răspânditor de lumină. Au mai vorbit d. învățator Rotariu și Păr. Victor Fărcaș, preotul local.

Serbarea s'a continuat seara cu o aleasă producție cu coruri și teatru, având cea mai deplină reușită. Programul producției a fost următorul: 1. „Hristos a înviat”, cor. 2. Tab ou viu, înfățișând Unirea Principatelor românești. 3. „Peste deal la nana'n vale”, cor. 4. „Nătăfleată la pești” teatru. 5. Cântecul libertății, cor. 6—7. „Nunta țiganului” și „Țiganul la vânat”, comedii de Em. Susiu. — După producție, tineretul și-a petrecut, frumos și cinstit, în dansuri până în zori.

Laudă bravilor noștri învățatori, V. Răodan și S. Fărcaș, cari știu să-și facă datoria nu numai în școală, ci și în viața culturală și socială a comunei.

Corespondentul

Mai multe furturi într'o singură noapte

În comuna *Obad* din jud. *Timiș-Torontal*, în noaptea de 16 Aprilie a. c. locuitorii Koch Anton, Leeb N. și Pirsch Hantz au fost jefuiți în felul următor:

Niște hoji au intrat prin ferestre în camerele unde își țineau stăpânii hainele cele mai bune și au furat tot ce au găsit acolo, lăsând camerele goale, iar pe bieții oameni numai cu ce aveau pe dânșii. La Pirsch Hantz jaful a fost și mai mare; s'a furat un ceas, un lanț de aur, 1200 lei și 2 pâini întregi. Ba s'au urcat și în pod de unde au luat vr'o 40 kg. făină și 400—450 kg. grâu. Dimineața, când stăpânul a ieșit să meargă în grajd la vite și-a aflat furca de fer lângă ușa casei, iar căpăținele și hamurile cailor împrăștiate prin curte.

S'a aflat, apoi, după urmele ghetelor că ar mai fi încercat hojii și la alții; la unul i-au luat numai țesala din grajd, lăsând ușile deschise.

A lucrat deci o adevărată bandă de hoji. Jandarmeria cercetează cu deamănuntul, dar până' prezent nu s'a aflat nimic.

Deși cei jefuiți toți sunt nemți, suntem supărați pentru fapta aceasta și noi Români, pentru că noi suntem stăpâni în această țară și trebuie să ne fie rușine de astfel de fapte.

Deci rugăm pe cinstitul și dreptul nostru Guvern, să ia măsuri și mai aspre față de aceste fapte ca să piară odată hojiile și jafurile din țara noastră, cel puțin acum când trăim sub cărmuire cinstitoare de legi.

Petru Jivoiu, Obad.

Târgurile săptămânii

Luni, 13 Mai: Bârghiș, j. Târnava-Mare; Deva, j. Hunedoara; Corund, j. Odorheiu; Săvârșin, jud. Arad.

Marți, 14 Mai: Dezna, j. Arad; Târgul-Lăpușului, j. Someș.

Miercuri, 15 Mai: Bocșa germană, j. Caraș-Severin; Petroșani, j. Hunedoara; Timișoara.

Joi, 16 Mai: Cergăul, j. Sătmăr; Poienile de sub munte, j. Maramureș; Mărtiniș, j. Odorheiu; Rimetea, j. Turda.

Vineri, 17 Mai: Bistrița, j. Năsăud; Gârbova, j. Sibiu; Vărădia, j. Arad.

Sâmbătă, 18 Mai: Bocșa montană, j. Caraș-Severin; Beșenova Veche, j. Torontal.

Duminică 19, Mai: Ghîbed, j. Odorheiu; Poiana sărată, j. Someș.

Cutremur de pământ la noi în țară.

În seara de 25 Aprilie, la ora 8 fără un sfert, un puternic cutremur de pământ s'a simțit în Buhuși, jud. Bacău, care deși n'a făcut nici o stricăciune, a bîgat însă în groază oamenii, de n'au dormit toată noaptea.

Lăcuste în Africa de Nord. De o vreme încoace în părțile de nord ale Africii au început a se ivi lăcustele, cari vin în cete atât de mari, încât înturecă și soarele. Guvernul francez a trimis împotriva lăcustelor 4000 de soldați și 60,000 de oameni, așadară o armată întreagă, care se luptă împotriva lăcustelor cu tuzuri și cu tot felul de puști de apă, din cari împușcă cu anumite veninuri cari omoară lăcustele. Interesant e că în fiecare secundă oamenii comandați de soldați omoară 100 kilograme de lăcuste, și cu toate acestea așa-s de multe, de nici nu se cunoaște că au perit atâtea.

Preoți decorati. Aflăm cu plăcere, că M. Sa Regele, la propunerea I. P. Sf. Mitropolit, făcută prin Dl. Ministru al Cultelor a binevoit a conferi Medalia „Răsplata Muncii pentru biserică cl. I.” venerabililor preoți *Basilie Băcilă* din Lodroman, *Ioan Deac* din Roșia de Secaș și *Ștefan Lita* din Lunca, toți trei din distr. protopopesc al Blajului.

Decorarea s'a făcut cu tot ceremonialul spre marea bucurie a credincioșilor, cari au văzut răsplătită din partea celor mai mari munca neobosită lângă altarul Domnului în decursul unui aproape o jumătate de veac.

La mulți ani!

Din neatențiunea unui farmacist. Proprietăreasa *Elisa Grodberg* din Chișinău, suferind de dureri de dinți, a cerut dela o farmacie niște picături împotriva durerii. Când dăa a înghițit pravul, i-s'a făcut rău, și după câteva ore a murit. Din greșală farmacistul i-a dat ceva venin groaznic.

Iarăș despre bietul țar Nicolae II. Ziile trecute s'a descoperit o scrisoare a unui domn rus, care aduce la cunoștința lumii, că după ce a fost omorît țarul Nicolae II. al Rusiei, *Troțkij* a dat poruncă numai decât, ca să se taie capul țarului și să se aducă la Moscova. Acolo apoi au desfăcut capul țarului din cutie, și i-au aruncat în cuptor. De față la această tiranie au fost: *Bucharin*, *Radék* și sora sa *Sminov* și *Eiduck*. Au mai sosit apoi dna *Kolontay*, *Kamerev* și *Troțkij*. *Bucharin* s'a mirat că părul și barba țarului erau deja albe. Aceasta au făcut-o bolșevicii, ca să fie chiar siguri că țarul nu mai trăiește, și pentru că poporul tot într'una susținea că țarul este nemuritor.

În Cehoslovacia a fost săptămîna trecută zăpada de 20 centimetri. Nu numai în Germania ci și în Cehoslovacia a fost frig săptămîna trecută. În unele sate din Cehoslovacia frigul a fost de 9° C., iar în munți zăpada a avut o grosime de 20 centimetri.

Cel mai bătrîn om al Turciei nu este, după cum spunea anul trecut, *Aga Zaro*, care este de 142 ani, ci *Aga Djilo* din Anatolia, care spune că este de 180 ani. La întrebările ziariștilor el a răspuns, că a trăit atîta, fiindcă nu s'a îmbătat niciodată în viață, n'a beut decât foarte rar câte un pîhar de vin, și n'a mîncat decât mai ales lăptărie, fiind toată viața lui păcurar.

Arsă de vie. Văduva cu doi orfani *Burza Saveta* din *Burjuc* de lângă *Deva*, jud. Hunedoara, făcea de amiază. Tocmai pusese într'o cratiță ceva unsoare de răntăș. Se vede că focul a fost prea mare, că s'a aprins unsoarea. Atunci femeia a înăbușit focul cu un ștergar. Dar para era prea mare, ștergarul a luat foc, și dela ștergar hainele, așa că biata femeie era o mare de flacări. Până să-i sară în ajutor vecinii, biata femeie murise.

Au fost furate sârmele de telefon. Direcția generală a poștelor a fost încunoscîntată că necunoscuți au furat pe o mare depărtare sârmele de telefon dintre *București*, *Brașov* și *Galați*. Poșta a făgăduit răsplătă însemnată celui ce va da îndrumări poliției pentru prinderea hoțului.

Și în Japonia a fost vreme grea. Vântul năpraznic, care a băntuit Japonia în săptămîna trecută, a făcut pagube grozave. Sute și mii de case, stălpii telegrafici și telefonici sunt toți dărâmați. Până acuma sunt 400 de morți. Câpi pescari s'au înecat, nu se știe, fapt e însă că vântul a răsturnat și înecat 80 de bărci cu pescari.

Proces de despăgubire din cauza ploșnițelor. O artistă a dat în judecată pe proprietarul unui mare otel, cerând despăgubire, fiindcă într'o noapte, când a dormit la otel, a fost ciupită de ploșnițe, cari i-au produs numeroase răni pe tot corpul. A doua zi artista a mers la un medic, care i-a dat certificat medical, pe baza căruia artista a pornit proces, cerând despăgubiri mari. Judecătorul i-a judecat pe otelier, obligându-l să plătească despăgubirile cerute de artistă.

A împușcat pe șofer, pentru că n'a mînat destul de înte. Locotenentul *Alexandru Cojan* și-a petrecut într'una din nopțile trecute dimpreună cu mai mulți ofițeri. Noaptea tîrziu, voină să meargă spre casă, a închiriat dimpreună cu tovarășii cheflii, un automobil. Așezându-se în mașină, au poruncit șoferului să mîne ca trăsnetul. Șoferul, neputînd mîna după voia lor, cheflii s'au mîniat, locotenentul *Cojan* și-a scos revolverul și a pușcat două gloanțe asupra șoferului. Un gloanțe i-a ieșit prin gură, celălalt a rămas în trup, intrînd prin spate. Poliția a deținut pe ofițerii cheflii, iar pe șofer l-a dus, trîgînd de moarte, la spital.

S'a împușcat cel mai gras om al Europei. Măcelarii cei mai mulți sunt grași. Dar cel mai gras măcelar și peste tot cel mai gras om al Europei a fost fără îndoială *Stitz Lázár*, un măcelar din *Kecskemét* (Ungaria). El avea 230 kilograme. În vremea din urmă și-a vîndut măcelăria, că nu mai avea din ce trăi, iară el, în mai puțin de o săptămîna, a scăzut la 212 kilograme. Desnădăjduit și-a tras un gloanțe în cap, dar n'a murit. Doctoresii spun că-l vor putea vindeca.

A murit în tren. În ziua de 19 Aprilie, la sosirea trenului expres în stația *Jimbolia*, călătorul *Arșo Staicof* din *Palanca* (Bulgaria) voină să iasă din compartiment (odăița de tren), a căzut pe coridorul vagonului și a murit. *Staicof*, care era însoțit de fratele său, voia să se ducă la *Nisa*, suferind de inimă.

Tot mai sunt oameni recunoscuți. În cursul marelui războiu, un tânăr soldat francez, ordonanță la un ofițer, găsi, printre morții căzuți în cursul unei lupte, pe ofițerul său, locotenentul *Griffith*, grav rănit. Dușmanul însă pușca cu tunurile tocmai într'acolo. Sub datul totuși, nebîgînd în seamă șrapnelele și granatele, s'a strecurat pe brînci, primejdindu-și viața, până la ofițerul său, și l-a adus până la postul de ajutor.

Ofițerul i-a spus ordonanței numai atîta: „N'am să uit niciodată, ce ai făcut pentru mine”. Și de atunci nu s'au mai văzut.

Nu de mult însă, după atîția ani, ordonanța a primit o scrisoare din partea fostului său ofițer, în care se aflau 8 mii lire sterline (= 6 milioane 560 mii lei).

Dintr'o trîntă. Copiii *László János* de 16 ani și *Lakatos Aladár* de 13 ani din *Feneș* săseso de lângă *Cluj*, jucându-se s'au luat într'una. Mai întăiu cel mai mic a trîntit pe cel mai mare, care, mîniindu-se, așa l-a trîntit pe rîu pe *Lakatos Aladár*, încât acesta a amputat nu s'a mai putut scula de jos, a fost dus la clinică în *Cluj*, unde a murit.

A vîndut carne de vită turbată. Un măcelar din comuna *Prisăceni*, de lângă *Cluj*, a tăiat o vită bolnavă de turbare, iar carnea a vîndut-o locuitorilor. Medicii se tem, că toți locuitorii, cari au mîncat din carne, vor turba. De aceea i-au trimis pe toți la Iași, ca să se ultuiască împotriva turbării. Măcelarul a deținut.

I-au scos hoții ochii. La marginea orașului Chișinău 5 hoți au atacat un autobus, iar dela călători au luat tot ce au aflat la ei. Mihail Koskovits, negustor din Arad, n'a voit să le dea banii. Atunci hoții l-au prins, l-au bătut îngrozitor, i-au luat toți banii, și apoi i-au scos amândoi ochii.

Vremea grea din Georgia. Georgia este unul dintre statele unite ale Americii de Nord, chiar lângă Oceanul Atlantic. Lângă acest stat, la mieznoapte de el se află statul Carolina. În amândouă aceste state a băntuit zilele trecute o vreme grea, cum nu s'a mai pomenit. Un vânt groaznic a nimicit mai cu seamă în orașul Macon din Georgia totul, așa că pământul a rămas ca arat. Până acuma au aflat 40 de morți și 300 de răniți, dar pe sub dărâmături se vor mai afla cu siguranță sute de morți. După vânt a urmat o grindină. Gheața era ca ouăle de găseă, așa că tot ce a mai rămas nepustiit de vânt, s'a nimicit de ghiacă. Telegramele mai nouă spun că numărul morților s'a ridicat la 90, iar al răniților la peste 1000. Dar încă nu s'au cercetat nici jumătate dărâmăturile. În jurul orașului Macon n'a rămas nimic, nici un pom, nici un stâlp de telegraf sau de telefon, iar în jumătatea celor două țărișoare sunt nimicite sămănăturile.

Nenorocirea fraților Carapancea dela București. La tribunalul din București se judeca un proces al unui proprietar de tipografie cu numele Göbl, pe care părăsindu-l soția, a împușcat-o mai întâiu pe ea iar apoi pe sine, dar el a rămas în viață și acuma stă pe banca acuzaților. Advocatul lui Göbl era Carapancea, un foarte vestit avocat, care, ascultând desbaterca, a căzut deodată pe scaunul său și, ducându-și mâna la inimă, a murit. Desbaterca a fost întreruptă, medicii au fost chemați numai decât, cari au încercat să-l trezească, dar zadarnic. Până s'au petrecut acestea, fratele lui Carapancea, colonelul cu acelaș nume, celca a condus procesul fostului ministru averscan Manoilescu, venise tocmai ca să asculte vorbirea de apărare a fratelui său. Intrând în sală, cineva dintre ascultători i-a zis: „Dle colonel, D-Ta nu știi, ce s'a întâmplat? A murit fratele D-Tale“. Auzind colonelul Carapancea vestea aceasta neașteptată, s'a prins și el de inimă, a căzut la pământ, iar acuma zece, între viață și moarte, într'un sanator.

Vânturi năpraznice și ger mare în Germania. În Germania de Nord, pe marginea Mării Nordului, vânturi năpraznice suflă într'una, așa că corăbiile dela Hamburg, cel mai mare port de mare al Germaniei, nu îndrăznesc să iasă în largul mării. Insula Helgoland a fost de mai multe ori revărsată cu apa mării. Pe mare se văd mai mulți munți de de ghiacă, cari plutesc încoace și încolo. A început un ger cumplit, care poate că va veni și pe la noi.

Ciuma din India băntuie cu o înțelă și grozăvie ne mai pomenită. Medicii spun că în curs de 25 ani în India au murit de ciumă peste 12 milioane de oameni. Ciuma o peartă mai ales șoarecii, a căror țară este de fapt India. Se spune că numai într'o singură regiune sunt peste 40 de milioane de șoareci, cari răspândesc această boală groaznică. Guvernul a dat ordin, ca toți șoarecii să fie urmăriți și omorâți, altfel neputând scăpa oamenii de ciumă.

A trăit 120 ani. Pe insula Cipru a muzilele trecute călegărul Said, care era din neamul negrilor. El n'a fost bolnav nici odată. Mănca bine și bea bine și mai era și un mare fumător. La doctor n'a fost niciodată în viață.

Groaznica nenorocire a unei familii din Blaj

Otelierul Simeon Moldovan din Blaj are o fată măritată la Timișoara, după un mare comerciant italian. Zilele trecute copila de 8 ani a comerciantului se îmbolnăvi de o boală de copii. Iute au chemat pe doctorul, care a constatat că boala este lipicioasă și că trebuie despărțit copilul de trei ani de soră-sa. Comerciantul năcăjit a trimis copilul cu o domnișoară crescătoare la un otel din Timișoara, și apoi a telegrafat socrului său din Blaj, să vină și să ducă copilul la Blaj, ca nu cumva să se îmbolnăvească și el. Dl Moldovan a și adus copilul la Blaj dimpreună cu Domnișoara crescătoare. Dar abia sosit acasă cu ei primește, o altă telegramă care spune că copila a murit. Iute se duce la Timișoara, luându-și rămas bun dela nepoțelul sănătos și vesel din Blaj. Ajungând la Timișoara, dimpreună cu feciorul său cel mai mare, nu știa, cum să mângâie pe multintristații părinți, când iată că sosește o telegramă din Blaj, pe care dl Victor Moldovan, băiatul cel mai mare al dlui Moldovan, care și el l-a petrecut pe tatăl său la Timișoara, n'o arată nimăzui, ei o aruncă în foc.

Cu mare greu bătrănul otelier, că ginerele său nu mai știa de sine, umblă pe la prefectură și reușește să aducă acasă copila moartă cu un autobus. Sosește Duminecă dimineața, iar când intră în curte, cu mortel în autobus înăbușit de plâns, merge să-și sărute unicele nepoțel pe care-l mai avea. Când intră înăbușit în casă, îi află pe ai casei bocindu-se lângă nepoțelul mort. Așadar amândoi nepoții morți. Copilașul murise Sâmbătă dimineața, iar copila Vinerca.

Nefericii părinți erau așteptați să sosască cu acceleratul de 736 dimineața, care vine dela Arad. Cine să le spună însă și a doua nenorocire? Că dl Victor nimicise anume telegrama vestitoare despre a doua moarte.

Când au intrat în casă, au văzut două sicrie lâng'olaltă. Au căzut leșinați la pământ, și a fost o jale, cum nu se poate descrie.

Duminecă după masă, pe la ora 4 și jumătate, din curtea otelului Moldovan plecau două sicrie spre cimitir, cu osemintele scumpe ale uniceilor doi copilași ai nefericitorilor părinți și cu micii nepoței ai dlui Moldovan, și o multime de jainici după car, cu ochii scâldați în lacrimi.

Revărsă, Doamne, balsam vindecător în inimile nenorocitorilor părinți și bunici; nu-i lasă să desădăjduiască și-i mângâie cu învățăturile Evangheliei și cu pilda Preacuratei, care și-a pierdut și Ea pe unicele ei Fiul!

Tipicul săptămânii a VII după Paști

12 Maiu 1929, Dumineca Sfinților 318 Părinți dela Nicea.

Sâmbătă seara, la Doamne strigat-am... 10 stihiri, 3 ale invierii, 3 ale înălțării și 4 ale Sfinților Părinți. Mărire a Părinților și acum Dogmatica versului 6. Intrat. Lumină lăună... Prohimenul zilei Paremii. Ectenie. Încred-nicește-ne... Stihovna v. 6. cu Mărire și acum v. 4. (Toate din Pentecostar). Acum slobozește... Troparul v. 6. și al Părinților v. 8. Deslegare.

Duminecă dimineața, la Dumnezcu e Domnul... troparele ca seara. Stihologiile. Troparele mari ale invierii. Ipacolu și Treptele v. 6. Toată suflarea... Evangh. invierii

X. „Invierea lui Hristos... ps. 50. Mărire... și celelalte. Rugăciunea preotului. Catavasiile Înălțării Dlui cu se-dealna condacul și icosul la locul lor. La cântarea IX „Mărește suflete al meu... cu „Ceea-ce ești mai onorată... se cântă. Luminătoarea invierii X. a Părinților și a Înălțării Dlui. Laudele 4 ale invierii v. 6 și 4 a Părinților v. 4. Mărire a Părinților și acum „Preabinecuvântată ești... Doxologia Mare. La sf. Liturgie a-le invierii v. 6.

Duminecă seara (inșerat mare) la Doamne strigat-am... 6 stihiri, 3 ale Părinților și 3 a sfântului din Mineiu (vezi 13 Maiu). Mărire și acum, cum arată Pentecostarul. Intrat. Lumină lăună... Prohimenul zilei. Stihovna din Pentecostar. Acum slobozește... Troparele: al Părinților și al Înălțării Dlui. Deslegare.

Băgare de seamă! Vineri, în 17 Maiu 1929, se întroptește sărbătoarea Înălțării Dlui. Sâmbătă, 18 Maiu 1929, a Rusaliilor, este Sâmbătă de a morților. Serviciul este cel din Sâmbăta lăsatului de carne (vezi Triodul paginile 16-26).

Prevestirea vremurilor

Incă din timpurile celea mai vechi, prevestitorii de vremuri s'au bucurat de mare cinste mai ales înaintea economilor. Rodnicia muncii unui econom, atârnă foarte mult dela mersul vremii. De câte ori nu s'au spulberat toate nădejile bune ale economilor din cauza unei secete, a unui îngheț ori a unei revărsări de ape.

De aceea nu trebuie să ne mirăm, dacă economii dau mare crezământ tuturor prevestirilor de vremuri. Mersul vremurilor după observările pe o sută de ani, și azi se găsește în orice calendar.

Sunt multe întâmplări naturale din cari se poate socoti cum va fi vremea. Astfel dacă soarele răsare în nori, sau dacă dimineața cerul la răsărit este roșu, va ploua; dacă soarele apune în nori și bate vânt dela miez-noapte iarăși va ploua.

Coloarea roșie a lunei arată vânt, coloarea palidă a lunei înseamnă ploaie iar strălucirea frumoasă a lunei arată vreme bună.

Dacă în spre seară, dealurile se văd foarte aproape, sau dealurile fumegă, e semn că va ploua, iar dacă pe la sfințitul soarelui obiectele se văd luminate de o lumină gălbinie, vremea ploioasă va ținea mult.

Când e foarte cald și aerul e plin cu aburi așa că și păreții asudă, va ploua de bună seamă.

Negura de toamna prevestește vreme frumoasă, negura de iarna și de vara aduce ploaie. Dacă negura se lasă pe văi, ne putem aștepta la vreme frumoasă.

Mirosul puternic în vreme de noapte, atât al florilor, cât și al gunoaielor încă prevestește ploaie, căci aburii din aer ajută foarte mult răspândirea mirosului.

Animalele încă pot să prevestească vremurile. Astfel rândunelele zboară aproape de pământ, când vine o vreme ploioasă. Cauza e, că insectele cu cari se hrănesc, din cauza umezelii din aer, se retrag mai aproape de suprafața pământului. Tot din aceasta cauză și peștii înoată pe la suprafața apei pe vreme ploioasă.

Unele animale sunt foarte neliniștite când vine ploaie sau furtună. Astfel oile sar și se bat în capete, boii sar și răcnesc când intră în grajd, broaștele orăcăie, rațele și găștele stau pe locurile mai ridicate. Cocosii și păunii cântă într'una și mai tare, iar furnicile aleargă repede încoace și încolo.

Vremea bună o prevestesc albinele, cari zboară departe de coșniță pentruca se adune miere și privighitorile cari zboară sus de tot și de acolo ne desfătează cu cântecul lor.

Dintre toate animalele cel mai bun prevestitor de vremuri este paianjenul. Când paianjenul cu cruce își țese pânza cu multă sârguință, adeseori isprăvind într-o noapte o pânză, va fi vreme bună. Când paianjenii de casă ies din culcușul lor și stau cu picioarele întinse iarăși va fi vreme bună. Dacă paianjenul cu cruce țese pânza fără voie, urmează vreme schimbăcioasă. Când paianjenii nu lucrează și se ascund în lăuntru pânzei, va ploua de bună seamă.

Economii totdeauna au ținut mult la aceea ca să cunoască mersul vremurilor. Din cauza aceasta au și observat așa de amănunțit chipul cum se poartă animalele, când se schimbă vremea.

Astăzi însă mersul vremurilor nu se mai caută în legătură cu purtarea animalelor. Sunt o mulțime de instrumente prevestitoare de vremuri. Cu ajutorul acestor instrumente foarte simțitoare se poate cunoaște hotărât ce vreme va fi: ploaie, vânt, secetă? La București este și o stațiune mare, unde se înseamnă mersul vremurilor din întreaga țară și de unde se dau toate știrile prevestitoare de vremuri.

Când se va putea ajunge ca în fiecare sat să se găsească cel puțin câte un instrument prevestitor de vremuri, economii vor putea să-și întocmească astfel lucrurile ca nici o pacoste să nu le primejduiască averea.

Ion Popu-Câmpeanu

Pășunile

Nu peste mult vine vremea să scoatem vitele la pășune. Când privim vitele cari se scot la pășune, ușor putem să ne cugetăm la stăpânul pe care îl au acelea vite.

Vitele unui stăpân bun și harnic ies la pășune vesele, alcargă, răcnesc și încearcă să scormonească pământul cu coarnele, pe când vitele unui stăpân rău și leneș ies la pășune cu capul plecat, se clatină pe picioare și merg încet. E drept, că se bucură și ele, că ies la câmp, dar fiind slabe nu-și pot arăta aceasta bucurie.

Cea mai bună hrănire pentru vite este pășunea. O pășune bună ajută foarte mult. În ținuturile unde pășunea este bună, vitele sunt frumoase, unde însă pășunea este slabă, vitele încă sunt amărite.

Unde pășunile sunt rele, putem ținea vite bune numai în grajd. Dar orice hrană pe care o dăm vitelor în grajd, cu greu poate să ajungă măsura unei hrane dela câmp.

Ori ce pășune însă numai atunci poate să fie bună, dacă intrunește toate condițiile cari se cer pentru creșterea, îngrijirea și hrănirea vitelor. Acestea condițiuni sunt următoarele:

În pășune să nu fie ierburi rele și stricăcioase și vitele să se poată hrăni, fără să alege mult.

Pășunea să fie împărțită în așa chip, ea în orice vreme vitele să găsească destulă hrană, căci precum e bine, ca vitele să găsească totdeauna pășune bună, chiar așa e bine ca și locul pășcut odată să fie lăsat să mai înverzească. Pentru aceea, pășunile mai mari, e bine să fie împărțite în mai multe table.

Vitele să fie lăuate să pășuneze în liniște. Pe cât se poate să fie scutite de vremuri grele: secetă mare ori ploii toren-

tiale. De aceea nu strică să fie prin pășune ici-colo și câte un copac.

Economii trebuie să chibzuiască bine, dacă pășunea e bună pentru vacile cu lapte pentru îngrășarea vitelor, ori pentru creșterea vițeilor și astfel să folosească aceea pășune.

Dacă într-o pășune sunt multe plante, nefolositoare: spini, porumbei ori laptele cănelui, trebuie curățite. Altfel iarba pierd și se strică toată pășunea.

În orice pășune vitele trebuie să aibă și apă bună și proaspătă. Fântânile dintr-o pășune să fie bine îngrijite și curate.

Unde pășunea nu e bună și nu e potrivită, vitele slăbesc și se îmbolnăvesc. În astfel de locuri e mai bine, dacă vitele se țin și peste vară în grajd.

Nicolae Tufă. Foaia-Vă merge din 1 Aprilie 1928. Ați fost plătit 100 lei, mai aveți de plătit încă 35 lei pe 1928.

Am primit în cursul săptămânii câte 45 lei dela următorii: Simion Pasca, Ioan Silaghi, Deac Ilisie, Atentie Drăgoiu, Roman Alexandru.

Am primit câte 90 lei dela următorii: Iosif Bogdan, Dumitru Chifu, Dionisie Ciura, Valeriu Jigău, Moldovan Nicolae, Benedict Oltean, Câmpean Pompeiu, Ana Porime.

Am primit câte 180 lei: Ioan Todoran, Coffas Nicolae, Botoș Simion, Vasile Crișan, Simion Banea, Popa Petru, Bot Traian, Nașcu Alexandru, Budon George, Victor Câmpean, Bogdan Ioan.

Alte sume am mai primit: Traian Marcu lei 330, Păr. Merloz 855 lei, Vancea Nicolae 100 lei, Ioan Beldean 40 lei, Augustin Lăzărean 100 lei, Tecsny Berta 40 lei, Moldovan George 100 lei, German Augustin 220 lei 50 b, Nicolae Ticaciu 555 lei, Nistor Dumitru 560, Vasile, Buta 40 lei, Simion Curean 115 lei, Notariatul Sântimbru de Munte lei 150, Vasile Blaga 135 lei, Pr. Nicolae Avram 450, Liviu Codarcea 200 lei, Petru Cristea 120 lei, Vasile Corpădean 200 lei, Aurel Aldea 120 lei, Nistor Petru 60 lei, Dumitru Vaidas Bordea lei 50.

Redactor: IULIU MAIOR.

Se caută cantor

Curatorul bisericii gr.-cat. din Sântimbru, protopopiatul Alba-Iulia, prin aceasta serie concurs pentru ocuparea postului de cantor la acea biserică devenit vacant prin deces. Termenul de concurs este 2 Iunie 1929, până când cei interesați își vor înainta cererile provizute cu diplomă pe adresa: Oficiul parohial gr.-cat. Sântimbru p. Teiuș. Până la acest termen fiecare concurent se va prezenta în una din următoarele zile: 9 Mai, 12, 19, și 21 Mai, sau 2 Iunie a. c. pentru a cânta în biserică, când își vor putea înainta cererile personal. Pot concura și cei ce nu au diplomă, dacă sunt prefești în ale cantului și tipicului, obligați fiind aceștia a merge la proximal curs cantoral spre a-și câștiga diploma.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt:

1. Folosirea alor 4 jugăre arător clasa prima.
2. Eventualele venite după funcțiunile sacre.

Din ședința curatorului bisericii gr.-cat. Sântimbru, ținută la 23 April 1929.

Liviu Dumitrescu, paroh

(725) 1-2

Nr. 543—1928

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin această publicație, că în baza deciziei No. G. 4624—1928 a judecătorei de ocol din Blaj, în favorul reclamantului Mandrosca Paraschiva repr. prin avocatul Dr. Daniel Bela pentru încassarea creanței de 7000 Lei—bani și acc., se fixează termen de licitație pe ziua de 15 Mai 1929 orele 10 a. m. la fața locului în com. Beșinău, la locuința urmăritului, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară și anume: Coșer, cucuruz, bivani și porci, în valoare de 11500 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni la 8 Aprilie 1929.

Niculaie Baciu
portărel

723 1-1

Anunț!

Am onoare a anunța On. Public din Blaj și jur că mi-am mutat atelierul meu de croitorie în casele Dnui Nicolae Chicișean (față cu internatul liceului de băieți). Fac lucrul cel mai bun și cu prețuri moderate. Am stoffe bune pentru haine civile și uniforme.

Rog sprijinul On. Public.

Iosif Mureșan

croitor

(715) 3-4

De vânzare

2 rânduri de case. O casă cu prăvălie și cârciumă, iar o casă cu 2 camere, bucătărie, șură, grajd și fântână, la

Ioana Decean

Str. Simion Bărnuțiu, BLAJ.

(722) 1-3

AVIZ

Magazia de piele

„MINERVA“

s'a mutat din Strada Regale Ferdinand în Piața, unde să vinde talpă, piele, opinci, sandale, curele și tot fel de unelte și material pentru pantofărie, în calitate primă și cu preț solid.

(721) 1-3

În hotarul comunei Veza se află de vânzare 8 jug. de pământ arător, într-o tablă.

A se adresa la Administrația „UNIRII POPORULUI“

(724) 1-2